

GEL ve HÜKÜM SÜR

GEL VE HÜKÜM SÜR

Banu Savaş

Birinci Baskı, Mayıs 2010

ISBN 978-605-5535-05-6

YAKIN PLAN YAYINLARI
6. Kitap (ilk baskı, 2010)

EDEBİYAT
Şiir / 01

YAYIN YÖNETMENİ
Selman Kayabaşı

EDİTÖR
Tuna Erdoğdu

KAPAK TASARIMI
A. Rahim Çetin

GRAFİK
YAKIN PLAN

www.yakinplan.com
bilgi@yakinplan.com

YAKIN PLAN
Divanyolu Cad. No: 15/412
Sultanahmet, Fatih
İSTANBUL

Kültür Bakanlığı
Yayımcılık Sertifika No: 17621

YAYIN HAKLARI
Bu eserin yayım hakları Yakın Plan Yayınlarına aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek kısmen kullanılabilir.

Baskı:
Kilim Matbaacılık Ltd. Şti.
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi
No: 12-204 Topkapı, İstanbul
0 212 612 9559

GEL ve HÜKÜM SÜR

Banu Savaş

YAKIN PLAN

Okumak farkındalıktır.

"...Ah ocean it has been so long. Every footstep is memory, like walking on broken bones. Like that old tale, the girl who wanted to become the best dancer in the world. Yes, said the sorceress, but each time you set your foot on earth will be like knives slashing. If you can stand the pain, you will be granted your desire."

(The Mistress of Spices, C.B. Divakaruni)

suya konuşmalar

"Though my soul may set in darkness, it will rise in perfect light. I have loved the stars too fondly to be fearful of the night."

Sarah Williams

Ben

I.
ben onların delilik dediğinin ilk adımı
sonradan açılmış kuyularda
yatırdıkları sanrının
ilk bedeni
ben bir yerden bakınca
gümüş
bir yerden bakınca çamur bir tanrının
tek sözcüsü
araladım dudaklarımı
ben onların bitti deyip bıraktıkları...

II.

dixi et salvavi, animam meam...*

ben
yorgun bir erkeğin iç huzuru
uykuda bir usun semirmiş özlemi
ve kendi babasının iç karanlığı
ve kendi annesinin açık utancı

ben
doğmayı beklemekten yorgun
bir kızın annesi
sevdiği erkeğin en büyük yanılgısı
ve tabii unutulan düşlerin kayıtçısı
ve tabii içine konuşanların dinleyeni

uzun, ıssız yollara baka baka
inadından karanlık, kan kusa kusa
bir türlü düzelmeyen
düzelmeyecek bir yazgının tek sahibi
kendime söyledim doğruyu
ve kurtardım ruhumu...

---

* *(lat.) söyledim ve ruhumu kurtardım*

Bağışlanmış Körlük

bağışlanmış körlük
tek körlüktür aslında
babasıyla kızı arasında
eski bir düello
kız bir sıfır önde
nasıl derler
sokakta kalamaz mesela
bırakılamaz kız çocuğu kendi haline
yoksa nerde yenilik
nerde erkeği erkek yapan şehvet

korkar döner kız çocuğu
babası çözer tüm bunları
çözer gibi annesi örülmüş saçlarını
anne ve kızı artık unutamaz
o eski kavgayı
kız annesini alır öyle çıkar
annenin mezarında son kez içini açar
özgürlük işte cehaletten gelir
sanrılar özlemenin cevheridir
ama artık ne özgürdür
ne de tam
sadece balçık
kız çocuğu özlemenin evlatlığıdır artık

yavaş yavaş çözerek
ağlamanın kıymetini
boşaltır gibi
içinden kovalar dolusu misketi
körlük
annenin kızından sakındığı
babanın ise suratına
avuç dolusu fırlattığı

denge değil
bu haller kaymak ve yoğurt
bu haller anne kaymak
baba ise yoğurt
kız ince zarda bir delik
baba tut yukarda
anne ört beni
üstüme giydiğim sadece bir anlık delilik...

Balıktım

ki der balıktım
düş koydum düş içine
ve bir bardağın içine
ilk sevdamdan kalan
bir bahar dalı
diğerinden kalan kehribarı
ve bir avucun içine
ilk anını
kozası yırtılmış kelebeğin
ve son anını
yarım kalmış tırtılın...

Şiir Gelir

ve şiir gelir
diz çöker
ayak bileklerinde sancılar
ve şiir yoldan gelen tenine
papatyalar sürer
gümüş gülümser önce
sonra adını söyler
ve ne olduysa yaşamında
o an hepsine değer

şiir gelir
önünde diz çöker...

Doğurdum Ben

doğurdum ben
ince bir şiirden onu
bitimsiz bir şehvetle
kimse incitmeden
dokunamaz tenine
her sabah uyanır
yaratıldığı anın şiddetiyle
titrer
unutulmuş bir evrenin ortasında...

zaferine kıvanan kuşlar gibi
kıvanır kendine
gerinir açılıverir dünya önüne
tüm sesleri ve renkleriyle
gerinir ve başlar
yaşamak dediğin öylesine

soluksuz bir şiir gibi geçer ömrü
unutmaz annesinin tenini
babasın güçlü ellerini
unutmaz evrenin başlama nedenini
benim kızım
sanrılı bahçelerin
tek gerçek ağacının altında
unutmaz annesinden aldığı taşları
ve küstürmez hiç
sözcüklerin tanrısını...

Ömrüm

ömrüm
bir otuz yıl
parmak hesabı bir buçuk insan
ne yaptın deseler
ölüversem tam şu an
ne yaptın
bir buçuk insan boyunca

derdim
oldum
sarpa sardı tenimde yılanlar
oldum
bin kere aktı üzerimden ırmaklar
başkası olsa
bin orman üretir
belki içlerine bin çeşit hayvan bırakır
bende ise bir orman
çetrefilli, gür, sahipsiz
bir orman
içinde kuş sürüleri çaresiz

o tek ormana her nehirden bir köprü
her köprüye bir Deli Dumrul
gelir ömrünün otuzuncu yılında
kapılarına böyle vurur...

Af

kiminin düşleri ince ayar çeker
yaşamın kurumuş damarlarına
hani nasıl akacak kan
kan yolunu nasıl bulacak

çark bizden tarafa ne zaman dönecek
susarak var olan bir ırkın
birkaç üyesinden biri
ne zaman hatırlayacak tanrı adımızı...

aldandık tamam en az yüz kere
ama dokunmadık
hiçbir kuşun sağlam kanadına
yanlış olan kanamış olmak
farklı ırkların savaşlarında

şimdi etimizde iyileşmez yanıklar
ruhumuzda taze buğusuyla tarih
şafak vakti doğrudan bakıyoruz
güneşin sert suratına

ki bazen babadır korkulur
bazen tanrıdır karşısında susulur
işte duruyoruz karşında
her cezanın bir bitimi var
olmalı sonuçta
bitir, öldür beni de baba...

Çiçek

vermedim
sancı dolu iki dudağı
uyuşmuş karanlığı
vermedim tabii
kendi içinde yanan ateşi
ki fark etmez
börtü böceğin bile kolayca sakladığı...

onların benden anladığı;
şaşkın bir çiçeğin ince sızısıdır
iklimi ve ormanları ile
ve tüm diğer fısıltıları
derişik bir sıvıda kendini bırakarak
unutarak küçük gözlerini,
küçük görüşlerini
ama büyük sözlerini
hani dener gibi üzerinde bütün bıçaklarını...

Kör Sarmaşık

herkes soluğunda bir ödem gibi tutar şeytanını
bir safra
atılması gereken ama atılamayan asla
herkes yüz adım gider
onun tek adım için beklediği yıllar boyunca
az yürümüş ama çok gitmiş aslında
kendi içinde dönen yollar
daralır duvarlar sıkıştıkça

yolunun sonu
tükürür, bırakır kendini bilmeyi
kendini kayıtsız şartsız bilmeyi
rahatlar çözülür
içinde katılaşmış kaslar
kök salar içine, arınır
haklı bir uykudan önce bulamaz başkasını
kör sarmaşık kendine sarılır...

Sessiz Alkışları

şimdi üç güçlü kral
dünyaya olanı anlasa
sabırla dizse taşlarını
yollara
kim bakar bu tenleri kara
ölümsüz işçi tanrılara
kim bakar ve anladım der
anladım ve doldurdum
tüm kan dehlizlerini
ve sancılardan içre
akıp giden yangınları

sadece boşluk efendisidir
tanı bu anı
bu an yoksunluğun
ömrüne sessiz alkışları...

İçimden

içimden bir sesin
beni çağırdığı doğru
bir zarif
bir ince karanlığa doğru
saçlarını aç
tara doğan güne doğru

boşa giden ömründür
ağla
ne varsa içinde sahipsiz
ele güne karşı ayıp ne varsa
yapamadığın
ayıp ne varsa
içinden isteyip de yaptığın...

Şair Dediğin

şair dediğin
yalnız bir insandır
gün be gün biriktirdiği
bu yalnızlığı
yaralı bir adamın kanı gibi
ağzından
susmaya yazgılı bir kadın gibi
gözünden
kör bir çocuk gibi parmaklarından
çıkarıp atar

ama ince ipliklerle bağlı
döner yalnızlığı yerine
şair dediğinde
bakamıyor insan yüzüne...

Şiir Söyler

şiir söyler
gümüş telleri yağmurun
üç adım
ve bir uçurum
şiir söyler
çıktığım yolda adımlarım
sevdiğim anlıyorum
ben dünyayı adım adım
düşüyorum kayıtlarını
söz, gizem, şifre ile

hiçbir peygamber
söylemez gerçeği
insanın yüzüne...

Özür Dilerim

kim karanlıktan çekip çıkaracak
bunca acıyı
sancıların körlüğünde açıp gözlerini
bakacak
yaşamım
budur tüm varlığım
nasıl saydım
ömrümün basamaklarını
nasıl zahmetliydi varlığım
bir köşesinden tutup
sürekli çekiştirdiğim
diğerlerine bir türlü yaranamayan
kendine bir türlü yetinemeyen
varlığım
neden bu kadar dayandım

sana ne yaptıysam
affet beni
olmayan tanrılara taptırdıysam
zorla
kurumuş nehirleri yaşattırdıysam
kanınla
ne yaptıysam
gerekliydi karanlığımıza
yine de varlığım
özür dilerim...

Özünde Irmaklar

özünde ırmaklar var senin
küçük tanrısı sevmenin
sere serpe bir ölüm tasasız
görmenin tanrısı sensin

kemerli köprüler ruhun senin
taşlarında yosun
seni avucunda tutarken
bir baktı artık yoksun

kendini eyleyen ömrün
bir parça toprak
ve üzerine ilk anıtı
diker gibi yaşamak

hala yaşıyor olmak
ömrünün en önemli utancı
hadi aç saçlarını
dök ve tara
adı söylenmemiş tüm yaralarını

başka ne işe yarar
böyle toplamak saçlarını...

Olması Gereken Budur

yazgının
anlaşılmaz, ölümcül ve sonlu
olması değil
yaşamı sevmiyor da değiliz
bu sanki olması gereken
kendi içindeki karanlığı
sürekli besleyen
budur olması gereken

bütün ömür buna hazırlanır insan
bazı günler midesi bulanarak
öğrendiği günden beri
gizli gizli ağlayarak
olması gereken buymuş gibi
hazırlanır

seçilmiş bir ölüm
sancılıdır, kötüdür, acımasızdır
ama
onurludur, huzurludur, cesurdur
bazıları için
olması gereken budur...

Yazgı

uyandım
içimde üç başlı bir ejder
düşümde kör bir kahin
habire kazıyor bir kuyuyu
evrenin içine doğru
habire toprak
yok bir damla su...

ki ırkı
suya konuşur
suya bırakır ilk kanı
en son kendini kucaklar suda
titrer
kayıp gider canı
değil tek söz
o anların kesif karanlığı
söyle hadi, nasıl denir
yazgı

yazgına doğru nefes al
yazgına bastır kendini
bu kendini bilmek değil
kendinde bilmek evreni...

Tuna'ya yazıtlar

"evet dün böyle idi
yarın da öyle
senden başkası yok
yolumun üzerinde..."

Louis Aragon

Gömül

gömül sevgili çocuk
etin çorak vadisi; oluşun
ruhun; kehribar bir bahar dalı
sen kıymık batmış usu yalnız bir kadının
ben kalaylanmış yalnızlığı suskun bir adamın...

Sensin

mavi
gök rengi bir karanlık
çocuğum tanrım benim
ben hep karanlık çocukları sevdim
hani taşar hüzün
içlerinin kilitli odasından
hani ayaları hep sana dönük
yüzleri duvarlara

uzaksın
yavrum prensim benim
ben o kapıları
hep
sensin diye açtım...

Gel ve Hüküm Sür

gel ve hüküm sür
mülkündür yoksulluğum
kuşları olmayan ülke
nehri olmayan ormanlar
mülkündür
adımımla başlayan topraklar
sütü olmayan meme
kısır kadın
herkesten sakındığım yuva

tebaandır yalnızlığım
ondan üreyen sırtlanlar
kuzgunlar, yılanlar
tebaandır
akrep sokmuş ruh
yeşile dönmüş ten
unutulmuş yazgı

tüm bu kamaşma
aldattık kendimizi yıllarca
zehre dönmüş us
kendini içeri akıta akıta
ve ben haklı değilim artık
bilindiğim hiçbir diyarda

tacındır
etteki yara
ekmekteki kurt
tacındır
bir türlü doğmayan bu çocuk
öyle kararlı ki karnımdaki ağırlık
sanki doğdu doğacak
evrenin körlüğü burada toplanacak

oysa küçük taşıdır ölmenin
yaşattığım avucumda tuta tuta
gel ve hüküm sür
koynumdaki boşlukta...

Seni Gördüm

seni gördüm
gördüm seni alnımın ilk yazısında
hani bir gece kendimden uyanıp
aynaya bakmıştım ya
seni gördüm
söndürdüm ışığı
öngörülen bir yazgının
sudan çıkışı

değil
yazgısı son söyleyeceği
değilim böyle
konuşur ayna
çekilir gider ben
yazgıda titrer kefen

o zaman düşmedi
şimdi de söz düşmez bana
ben bilir susarım
çiçeği kanar iç duvarımda
evet ruhun değdi dudağıma...

Bize Olan

ve içimizde kalan
verimli toprağında yoksunluk
zaferi de yenilgisi de bir
tapınaklarında kibirli tanrılar
esneyip atıverirler
hep yek de düşeş de bir

bazı zarlar
atılır ziyan olur
işte bize olan da budur

Geldin

geldin
küçük bir karanlık gibi
sızdın içime
içimin ince damarları
susuyor senin tenine
bütün damarlarda
tek bir haykırış

susuyor ve bekliyor
geçsin gitsin diye
bu sis bir ömür kalmaz
ruhunun üzerinde

çekil ve sız içime
tekrar ve tekrar

olsaydım gocunmazdım sarardım
yaralar ve sancılar
eşikte duranlar
gocunmazdım
oysa yok senin krallığında hükmüm
sana başka ne söyleyebilirim

karanlık tanrılardan içre
olmaz bir ölümü söyleyebilirim...

Seninle Geçirdiğim Anlar

usunun titreyen cevheri
emdim içinden akan karanlığı
kim durdurabilir
senden doğurduğum orduları
kim kandırabilir
kendinden üreyen yoksullukları

tüm izlerinden ayırarak
arınarak bir tenin yarattığı
tüm kabuslardan
seni yeniden yaparım
bir adım öne çıkarak
önüne çıkarak
yaşam denen sanrının

seninle geçirdiğim anlar
küçük parlak taşlar
insanlar bu cevherlerle
bir ömrün kapılarını açacaklar...

İçi Kömür

içi kömür tüm tanrılar tek bir dil biliyorlar
seni seviyorumun tek bir anlamı var
hiç akılda tutulmayan hesapların
tek bir toplamı
kuş yürekli bir kadın saklıyor kendini sevmekten
yaslanıyor içindeki duvara
ve tekrarlıyor bir nehrin adını
içinden akıp geçene kadar...

Soluk Dudak İzi

aramızda kara bir yılan gibi yatan
zaman!
anın körlüğünde
hiç ses çıkarmadan
bilirsin ama yoktur aslında
bilmezsin ama
vardır ruhun aynasında

iki kelime
bir ten
kavurarak sevdiğim adamı
ve haklı çıkararak
sevgiliye söylenmiş tüm yalanları

küstüm
ama bırakmadım elini
kayıp düşecektik
ve olmaz edecektik bizi
artık olmayan
hiç olmamıştır sanki
temiz bir sayfanın tek affedilir yanı
artık olmayanın bıraktığı
soluk dudak izi...

Senin Bulutun Benim Tenimdir

senin bulutun benim tenimdir
kendineliğiyle gerinir
ikimiz olan teklik
ve şarkı gibi söylenir
bize ayrılan öncelik
mesela
ilk biz geçtik
burun kıvırdıkları yollardan
önce biz saklandık
sahte kurtarıcılardan
hep böyledir
en keskin zulüm
şerbetle yutturulur
en zor kaçış
kendine doğrudur...

Senin Ruhun Benim Hançerimdir

senin ruhun benim hançerimdir
yaşamın göğsüne
tek seferde sapladığım
söyle şimdi nasıl çekeceğim

diyelim çektim
dökülür yaşam üzerime
boğar beni öldürür
belki sonra yine doğurur
ama nasıl çekeyim hançeri

saçlarımdan tutup kıyıya çekeyim
bedenimi
Ophelia'nın bir türlü temizlenmeyen
elleri
küçük çiçeklerden büyük taçlar yapar
saklar saçlarını
budur
güzelliğinin en keskin hançeri
hançerinde gövdemin gizli meselleri...

üç kere yazmıştım
üç kere sundum kendimi
kendim diye bir büyük açlık
bir parça et üzerine kurulmuş
bir büyük krallık

küçük çiçeklerden
büyük taçlar yapıp
saklar saçlarımı
üç kere batırıp
bir kere kanırttım hançerini...

Çağır Beni

sen otur şöyle
karlı göğü az bilinmiş olmanın
az bilinmiş
tadılmış
sen şöyle dur
benim kılçıksız tenim
yakarışlarım...

bağır çağır
kapat kirpiklerini
susarak bildim ben seni
bir bardak su
bir kehribar dalı
sonra bilindik mezadı
kim dedi
adı değil tanrı

yükünden bağır
ağrıların bir anlık
bir bildiğin huzur
tek tanrısı karanlık

çağır geri
yok tenden ilerisi
çağır beni...

Senin Yerine

beni törpülesek sen olur sanki
sanki başka türlü açıklanmaz
yitimin kemiklerini toplarız
sen bir flüt yaparsın
ben bir hançer
yine de doğanın defterine adlarımızı
birlikte yazarlar

ve böyle de olsa unutmazlar
ne çok sevdim
nasıl uzandım yanında
kanın dudaklarımın ucunda
bir an durdum
dünya durdu yanımda

gülümse
sadece sana bakarken
titreyen
bu sessiz cevhere
söyle sevdiğim
kim sokulabilir senin yerine...

En Derinin Serin Meyvesi

ki sızlar
sadece geceleri
kör düğümlerden soyutladın mı beni
sadece geceleri
bir yokuş çıkar gibi
kendimden inerim
yorgunluğumu bilir taban çiçekleri
onların ezildiği gibi
ezerim kendimde inleyen şeyi
hep gülmek gerekli

ben bir bütün gece
bir bütün ömrün sızlamasında
sana hazır bir yazgı saklarım
aşkım karanlık bir kuyunun
ulaştığı son noktadır
seni kuytuda saklanan parlak taşlar
sana en derinin serin meyvesi
ısırır
geçerim kendimi

yok daha ilerisi...

uçuruma adımlar

"En arka sırada çift dikişliler, sınavda en öne
İntihara ve denizde nasıl boğulmaya çalışırlar
Yalnız Ortadoğu'da el altında satılan bir atlas
Kim demiş on sekiz yaşından küçükler okuyamaz"

(Yort Savul - Ece Ayhan)

Sökmek

ölüm
sinsi, küçük kuşu yazgının
mavi bir salınımla
sökülür olduğu yerden
sökülür kalbin nakşından
hep ölmek değildir ölmek
arada bir yitip gitmek

sökmek kendini evrenden
ve koymak
sol yanına bir şehrin
bir gebe kadının kucağında
yaslanıp ruhunun tek duvarına
sökmek kendinden olmayanı
iplik iplik ayırarak duvağını

sancılarımın gümüş teninde
hep ölmek değildir ölmek
arada bir sadece yitip gitmek...

İnsanın En Zor İşi

yaşam sevgilim
yaşamdır
ve beklemektir
beklemek bir gün bitebilir

sana saklı bir vadinin
soluksuz kalışı
kibirli olmanın öngörülemez sonuçları
sana bağışlanmanın şerbeti
haklısın tabi
olmak insanın en zor işi

ödünç verdiler seni
beklemenin süslü çiçeği
seni herkese ödünç
bana ömür boyu verdiler...

eksik mi yaptım olmak işini...

Kendi Tokluğuyla Doygun Dünya

kendi tokluğuyla doygun dünya
bana zerre sunmaz
doymadım
yaşamımda bir an
çıkmadım
bu çoktan alıştığım açlıktan

sadece bir an bir nefes gibi çekebilsem
anlasam diğerlerini
karısının üzerinden yana devrilen adamı
anlasam
çocuğunu bu gece de doyurmuş anayı
yarına Allah kerim
anlasam sevdasını söylemiş genç oğlanı
parmaklarında papatya kalıntıları
kendimde tutup
korkulmaz kılabilsem bir karanlığı
küçük kızın uykusundan önce
her seferinde hatırladığı

sonunda bir bıçak gibi de olsa
çeksem böyle bir anı içime
kendi açlığıyla doygun dünya
kapan ve doğur beni bir daha...

An

seninle aramızda
hep bir orman olacak
alaca kuşlar, nehirler
suskunluğunla titreyen
toprak gülüşler
bakışını yılan sokmuş
yosun tenli yontular...

seninle aramızda
hep bir dağ da olacak
kapısı kapalı tapınaklar...
inançlı kör rahipler
bin rengi yutmuş bin bir çiçekler
içlerinde ateş tutan yeni yetme tenler...

aramızda hep bir
an olacak
bir an...

ve saklandıkça hırlayan
sakladıkça var olan
bir şeytan...

Kör Bir Kuyu

kör bir kuyu
asla kendi adını haykırmaz
her daim fısıldar
bir gül tenli kızın attığı
tek taşın yankısını
sonra bırakılışını bir nefesin
tüm sıcağıyla bin yılları ısıtışını
sadece konuşur kuyu
ömrünün en saklı anlarını

bir kör kuyu yalnızlığını hiç söylemez
çünkü içindedir
tüm sancılar ve titreyen ay her gece
içindedir kuruyan tohumları ağaçların
ölü yaprakları
yeniden doğan ormanın

ve varlığından içre susar
varlığında olan onmaz
karanlıktan kimse
kör bir kuyu kadar anlamaz...

Oysa Saklanmak İstiyorum

oysa saklanmak istiyorum
verimli toprağında bir evin
evimin

kim karanlık gömülerden
yılmaz ki sonunda
hele her adımda bir tane
çıkarıyorsa
elimi sürüyorum
ayalarımda yorgun cıvası
bilmenin
ve uzak duruyorum
ben değilim sahibi
bu söylemin

kim kibirden
tırnaklarını geçirir toprağa
tapınarak
kendi karanlığına
kim bir yola kendi gibi bakar
her adımda uzaklaşırken hızlıca

kim köhnemiş bir karanlığı
kendinin sayar
sapladıkça
sapladıkça
daha derine
hep aynı suyun karanlığı çıkar...

Biz Senin Ellerinle

biz senin ellerinle
küçük ırmakları yazdık
ırmaklara serpilmiş kayaları yazdık
senin dudaklarınla
kurumuş yaprakları suladık
suskunluğuna titreyen bir ömrün
çiçekleriyle sana uzandık

uzaklar senin
bu yılkılar senin
biz senin titreyen göğsünde
son sıcağını veren kuşa özendik

kuşun kanadında kalan öpücüğünle
kalbimizin kirinde paslanan hançerinle
bize dönen öfkenin ateşiyle
bekledik

dönüşüne
dönüşün
döndün evet
bir dağın kendi yerinde dönmesi
ve bakması gibi ardına
biz de baktık sana

bizden ayrı olan
ayrı duran
her zaman vurulabile ı
saçları kesilebilen
her zaman bir kadınla yaşam arasında
durabilen
ve yaşama iade edilen halinle
seni küskün
içerlemiş
uykulu halinle
yorgunluğunu ellerinden
öperek almak için

bekledik

unutma bizi...

Tümü

tümü düş
tümü yangın ormanımda
içimde sıkılgan bir şeytan
ilk işinde
içimde her yanı cam bir tapınak
parlamakta

ve duruyorsun
tenin duruyor ayakta
inliyorum aslanağzı,
sarısabır,
yasemin tohumları
inliyorum
kim öldürdü
bahçıvan tanrıyı

çiçek tozu
harabe
kim toprak attı içime
inceldim, keskinleştim
yokluğuna sürtündükçe...

Kuytu

kuytu düş kurar
ve susar...
kuytuda düş kurar
yaşlı pınarlar

seni bekliyorum der
der de...
bir yanı şehir
bir yanı duvar

ve sinsisinde bir tırtıl saklar
yoksa kozasında bir kelebek?
hani nasıl bilsin, bilecek!
ısıracak kadar yakınlaşmadıkça
örümcek...

Kapkaranlık

kapkaranlık
adını bildiğim
sarnıçlı bir anmalık
sadece bir an
havada asılı kaldık

dans eden iki yılan
iki azılı düşman
kendi içinde asılı kaldı dünya
aslında hiç var olmadı inan...

bir an çektim elimi
sevdiğim adamın sancısından
durdurulamaz bir an
çark döndü bir daha
var oldu dünya ardımdan...

Mayıs Düşleri

kendi aldanışını saklıyor
sevdiğim mayıs düşleri
ve mayıs düşlerinin adı
yokluğunun kenar süsleri...

gözlerine düşler süren her kadın
yırtık tenler çizer kendine
gözlerine düşler süren kadın
inler, solur kendi sisini bütün gece...

Her Çiçek Kirlidir

beklediğin gibi olur
mabet açar kapısını
ve doldurur toprağını
kan gövdesinde
nemli dehlizler açıverir

sarhoştur
yazgısı tüm kapıları kapatır
umursamaz
nasılsa çürük bir ten taşır
ve bilir
başka kapı kalmamıştır

hiçbir ten veremez
onun verdiği huzuru
bilir ve gülümser
üzerindeki böbürlenir
kim böylesi gülümseyebilir

acır teninde
her çiçek kirlidir kendi içinde
asıl mabet
tüm kendineliğiyle
sancının üzerine kapanır...

Ve Uyumaz

ve uyumaz
ve düş kurmaz geceleri
sadece bir şehrin anımsadığı
kuşları
sadece bir yolun aklında tuttuğu
adımları
senin için tuttum
tüm bu kayıtları
arınmış sancı
anlık düşü
senin için tuttum
parlayan günü
usumda
ve sessiz şarkısını göğün
hepsi aklımda

aslında kaçtık
asırlar oldu
tek bir an için
açık bırakmıştık kapıları
o tek bir anı hatırlamak için
açtık her sabah
gözkapaklarımızı...

Bunun Adı Bahar

bunun adı bahar
taş bir tapınaktan vadiye çıkan
gizli bir kapı
bizi sadece
üzerine düşülmüş yazgılar parlatacak
bizi yalnız
içi kan dolmuş ciğerler anlayacak
acı
körpe ruhu yitirişin
acı
içinin meyvesini ısırarak
hep kanatarak kendini

kendimden yaptığım tapınağın rahibi
unutmuş ilk adımı
ama ben unutmadım
altın tozu dökülen parmakları
yazgıya atılan çentik
gebe kadının korkusu
hepsi geride kaldı
tamdır elleri ve ayak parmakları

kadının durağan karanlığı
ölü çocuk, kör varlık
tapınma
kan göllerinde büyüyen yazgı
tamdır kendinden çıktığı yolun haritası...

Kesersin

kesersin
soluk almadan uzayan saçlarını
kesersin
solukların güç bela çocukluğun

bu nakış
içinde hırsla büyüyen
kanserinedir
ciğerin belki küser
kara taşını bu nakış örter

ve tanrı
olsa olsa bir kelime bilecektir
en can alıcı yerine ömrünün
damgasını o kelimeyle vuracaktır...

İnsan Doğudur

bırak
başka hiçbir yöne benzemesin
yüzün
insan doğudur
gün içinde en az üç kere
kendi içinde doğrulur
ve bakar
sancılar içten dışarı doğru
tene varana dek akar

akar ve saklar
çoktan göçülmüş avlularda mür
çocukluğunu her gün bir defa koklar
çözülür içi, kırılır mühür...

Nasıl Yorucu Bir İştir

nasıl yorucu bir iştir
bir erkeği ruhundan öpmek
işlemek sancıların dantelini
ve yakmak
çok dayanmayacak meşaleleri

nasıl yorucu bir şeydir
kaldırıp başını
içinin penceresinden
yaşamının kamçısına bakmak
sırtında izlerini sızlatarak

hadi çıkalım dışarı
bunlar kendi kavgamızın yaraları
çıkalım
bizden önce kimse açmadı bu dolapları
yorgunluk
henüz düzelttik yazgının çarşaflarını
şimdi o çarşaflarda yatırıyoruz
kimsenin evine sokmayacağı sanrıları

Kaldırdın Yaşamaktan Elini

sayrıl bir kundak imi
yatağı değişmiş nehir gibi
hani yırtılmıştı işlediğin nakış
ipliğin sol yanından
özgül ağırlığından karanlığın

tığını evde unutmuştur
ardıçtan yaptığın kadın
sökük lerinin terzisi
özlemekten kazınırdı içinin derisi
habire çalınırdı kapın
için kalkardı dünyaya doğru

işte o zamanlardı
kaldırdın yaşamaktan elini...

İnsan Ömrü

insan ömrü ters akan bir nehir
arada bir pişman olması da gerekir

kaldırıp başını
çiçeklerini sulamaktan
kaldırıp başını çocukları okşamaktan
bir anı düşünüp gizlice
içinde yanan ateşe
küsmesi de gerekir

insan ömrüdür
avuçlarında ter
kaldırıp başını ömrünün sonbaharında
kaldırıp başını ardındaki ormanlara
hiç dokunamadığı ağaçlara
ağlaması da gerekir

insanın tek çiçeğidir belki
sulak verimli bir vadi
ve insan ömrü yine de
kenarda köşede unutulmuş
çakıl taşları
sesleri, kokuları, tatları
insan ömrü kapsar tüm bunları
bir de içinin kuytusunda
sevemediği kuşları
bir türlü elinin ulaşmadığı meyveleri
bir de severek açmaya ikna edemediği
çiçeği
okşar ve saklar bütün bunları

insan ömrü kendi içine akan bir nehir
arada bir elindekine şükretmesi de gerekir...

Sadece Bir Dakika

sadece bir dakika
bir dakika
kapatmak için ömrünü
çiçeksiz bir bahçeye
ve bir dakika
bitirmek için tüm hesaplarını
seni tanıyan herkesle

tek bir sözcük
koca bir veda mektubudur
ömrüm kapat sandığımı
sen beni düşmanıma gömdür...

Mayıs

tüm mevsimler ki
gümüş duruyor tenime
tüm mevsimler tabii
aynaları da var içimde
ben durdum
haklıyım işte

tüm mevsimlerde
adım benim
sonra yarım bırakılmış
haklı yollarım
hepsi
tek mevsimde
ben mayıs derdim,
senin üzerine...

şarkısı okunmayanlar

"Karanlık aynı, yarasa ayna
Bu eller bu yüz'den yıkandıktan,
Manolya delirdikten sonra."

(Daktiloya Çekilmiş Şiirler,
Nilgün Marmara)

Yazıt

ki o yazıt
ilk kez gökyüzüne yazıldı
rüzgar aldı dağıttı
sonra yeryüzüne yazıldı
kum geldi kapattı
baktılar en çok taşlar yaşıyor
yazıt taşlara kazıldı
ama gün geldi
taşlar da ufalandı

ve sonunda
bir kadının diline yazıldı
ki günüm geldi ilk kelime
bana da eklendi

başlıyorum şimdi...

Ten Durur

ten durur
dehlizinde kadının
hani topuğunun hemen altında
çukurunda belinin

ten durur
kadın dehliz olur içine
ırmak olur
dağ olur kendi yüreğine

kadın durur
yorgun olur
yaralı, haklı olur
kapanır kapısı sonunda...

Düş Dedi Peşime

düş dedi peşime
düş düşür
söz verdiğin üzre
gönderildiğin her kavmin üzerine

düş
düşünden ileri
tutun
ten
bir adım geri
düş
ininden önce
göçük sıkıntısı
tenini yutan toprağın
kösnül kucağı

düş düşür
iliğinden öteye
ötesine plasentanın
çocuğun ılık kayışına

hatırla
daha o an düştü içi
düşleyebildin ilk zamandan beri

ne yanılgı
diğerlerinin yaşadığı
hiç öğrenilmez
hatırlanır böylesi bilgi...

Böğürtlen

bütün gün
ve bütün gece
tırnaklarını geçirerek
yüzeyi solgun bir toprağa
debelendi
ateş
tepesinde korkuluğun
karanlık
sorgusuz sarışın yazgı
beklentisiz bahar

yorgun bakışmaları
yaz günü ile yaz çileğinin
tüm mevsim
tüm mevsim süren dansı
böğürtlen seven bir prensle
böğürtlen perisinin

bakışmalar
soluklarını yaprak diplerinden topladığım
hüznünü ılık sıkılganlığından
avuç içlerinin...

Karanlık Bir Tanrıdır

yazgıda ertelenebilir çok şey olmamalı
yaşar gibi
herkesten sakınılmış bir baharı
karanlık bir tanrıdır
ölüm iki kapılı tapınağı
hayır unutmadım o anı

ne zaman yalnız bıraksam
bana doğru seğiriyor teni...

Gölgesi

gölgesi
tuz yalar bahçe taşlarından
ve dua dilenir
sessiz nehir sularından

gölgesi
bana bakar
yokluğum üç kelimelik
cehennem
yokluğu bana üç su damlası
hay lanet
nehir sularını unutası

gel içilmişin
kutsal çocuğu
gel bir kere kırılmışın
suskun yüreği
bir kerecik unutulmuş
bin kere vurulmuş çocukların
anası
gel var bu delinin söz söyleyesi

mesela söz derler
çıkılmış bir dağın gölgesi
hep yüreğinin en bitkin köşesi
mesela söz sözdür aslında
gözbebeklerinin titreyişi
hep aynı dudağın yuttuğu
gözyaşı

saklar gibi en fazla görüneni
üstüne örter
zamanın tozu toprağı
ve sen
tüm ağrıların kayıtçısı
çekilirsin sahneden
kapatıp içindeki bütün defterleri...

Çek Bir Düş

gösterdiğim yöne git
hayvanın kalbine
ve sızın da gelsin
kömür gülüşlerin de
doyumsuz bir şey bu
kör balıkçının onardığı ağları
çek kimsenin artık istemediği
acıları
çek bir düş ileri
af için ay yüzlü bir kadın
- ve karanlık -
af için
yedi nehirle yunmalı ayalarını...

Sesin Geldi

kışkırtıldı insan
yaşamanın serin meyvesi ile
kışkırtıldı
ve çağrıya geldi tüm kuşlar
hayal meyal
sesin ılık bir nehirden önce
sesin geldi
duruyordun kendi içinde
ayakta

kör yansıyorsun
göğünün çatlak aynasına...

O Çiçek Dermez

I.

beni ölüme çağırıyor
dirime değil
parmaklarımı iki kemik arasına sokuyorum
ve uyanıyorum
çelişkili bir varsıllık içindeyim
kocaman karanlık yüzeylerin
sonsuzca ayırdığı
kapının ve kemerli duvarların üzerinde
kara yazgısını olağan karşılayan biri var
bir rüya görmüş
direnmekle ilgili
ve tenini baharda bakır rengi
görmüş

II.

bilmez
kendimi çoklu bir ölümle kutsarım
ona sadece bölük pörçük kelimeler
ona sadece karanlığa düşen
çocuk imgesi
karanlığın kendisi olduğumu
istese de bilemez
onu kendimden bu yüzden ayırırım
aynı delikte tenimi boğazlamadan duramayız
ilk kalem darbesiyle yere sererim onu
yine de beni sevdiğini unutmaz
kör bir şarkıcının ayalarına benzer sevdası
ve ben
ilk denk bulurum kendime bir adamı

III.

çiçek dermez
beni bileylenmiş bir bıçak gibi sevmez
avuç içleri gözyaşından yanmış
bir dağ kaçkını gibi sever
avuçları terli tenimi var kıldığında
sıkılırım
kendi gömütlüğümü bulmuşçasına...

Bir Gün

bir gün oldu
ayna vardı ama ışık yoktu
karanlığın bilgisi henüz uzaktı
şimdi baksam ne görürüm bilmem
gördüm ama pus var mıydı
onu da bilmem
ayalarımdaki yanıklar çoktan geçti
ben bıraktım içimin sancısını
o da benden geçip gitti...

Şimdi

I.

kulağın yasasıdır sesin paylaşımı
limit öncesini duymamaya yemin ali
oysa tenini duymak için
kulak kabartıyorum şimdi...

II.

o olmasaydı
hala ölü bir şehir olurdum
binlerce dehlizi olan ölü bir şehir
sonra, unutulup kıskanılmış bir bahçe
sen gizli bir ölümsün,
öyle ki
solgun bir baharla kıstırılmış
duruyor tenim şimdi...

III.

durup durup
üşüyorum ben
dünya kendi ekseninde kıpırdıyor çünkü
ve uzakta bir yerde
beni ısıtacak olan
kendi suskunluğuyla üşüyor şimdi...

IV.

bir düş daha ileri
iki adım bir yoldan geri
yol ayrımına gelmeden döndük şimdi

sesimi yamacına yaydığım dağ
sesini duvar bildiğimden beri
iki adım öndeyim şimdi...

Yakından Bak

yakından bak, doğrul
baskıdan doğar elmas
taşın yolda bıraktığı iz
yaprağa sürünen toz...

yakından bak, sıyrıl
soluğundan doğar rüzgar
tanrıların açtığı tenin
yolunda duran şeytan...

yakından bak
sıkılgan yankılar
vadinin öbür yakasında
-yani-
sırlı yanında aynanın
sadece sestir tanrısı
iç duvarın...

Yok Sayamazsın

uyandırarak hepsini
güvendiğimiz tapınakları yıkarak
korkudan biraz önce
yaraları yalayarak
seni var ediyorum dedi
elini başıma koyarak

var ediyorum
yok sayamazsın artık sancılarını
kara bir orman gibi içinde
biriktirdiğin var olmak işini...

yok sayamazsın
uzun yollardan sana gelenleri
bir elinde bir tas süt
soğuk taşlara basarak beklediğini

yok sayamazsın artık
sana duyulan sevdaları
beşiklere eğilip fısıldayarak
öğrettiğin var olmak işini...

küçük parlak taşlar..

"çünkü şair, hafif, kanatlı, kutsal bir şeydir ve esinlenmeden, kendinden geçmeden, aklı başından gitmeden yaratamaz"

Platon

Yaprak

ve yaprak
kendi yasasını yazdı
ağaca ve güneşe değil
rüzgara kıpırdayacaktı...

Yara

insanın içinde beslediği
yaralar
gün gelir onun varlığını
kanıtlar...

Işık Olacaktır

yine de ışık olacaktır
hiçbir şey olmadığında
ölüm, sinsi buyruk
an be an görünmediğinde
yoktur aslında
inanılmadığında...

Herkes Ölür

evet
herkes ölür
yeni bir keşif değildir belki
binlerce yıldır bilinir
ama insan ömründe en az bir kere
bu gerçeği yeniden bilir...

Tek Damla

taş aynasında
kör kibir
titrer içinin çiçeğinde tek damla
çiy
tek damla başlar gibi
yeni bir şarkıya

hadi ağla...

Tanrının Küçük Ayak Parmakları

fakat ölüm
küçük ayak parmaklarıdır tanrının
ve tersine döndürür gibi zamanı
ve yanlış yapar gibi doğru olanı

insan tanrıyı ayak parmaklarından
sevmeye başlamamalı...

Kadın

yarattığı körlükle ışır
kadın dediğin karanlık...

Düşüyorum

susmuşluğunun kırbaç izleridir
tenimde kuruyan bahar
düşüyorum, düşlerimde patlıyor
arsız çiçekleri kadınlığımın...

Koza

ama biliyorsun
ruhum
her kelebek kozasını özler
öyle ki gün gelir
sadece kozasını özler...

Aşık Olan

yaşamında
bir kere söylenmiş
bile olsa aşk
içinde bir fısıltıyla
ömrünce yankılanır

aşık olan
zemheride yaşlı bir çobandır
zordadır ama
mutlaka hayatta kalır...

İncelikler

I.

koptuğu yerden tek sancı tanır
senin gül dediğin papatya...

II.

yaşamanın keskin yüzeyi
vursa da kanamıyor elim
ben kendi eksikliğini
eldivensiz tutan biriyim...

III.

içinden okumuştu
o hepten bildiği tek şiiri
okumuştu
haklıydı, kalıcıydı bu hali
sessiz yalıyordum
yarasında çürüyen kanı...

IV.

insanın içinde üşüyen bir mevsim varsa
donup kalıyorsa yüreği o mevsim boyunca
gün geçmez elbet
suyla akıp giden ömürdür
nehir boyunca...

V.

kaldırıyor
içimizin yorgun toprağından ayağını
ayağına olan hasretlikten
utanıyoruz şimdi

VI.

kımıldadın
kesti parmakların
yandı içimde bin aynayla
tekrarlanmış bir kadın...

VII.

uzakta sese dönüşüyordu kimi kayalar
bir kayalık yok oluyordu bir gecede
neşeli bir şarkı olarak...

VIII.

hep ılık bir titreme duyuyorum sol yanımda
bir parıltı
avucumu bastırdığımda
hep seçilmişliğiyle yaralı
hep bir adım geride...

IX.

kır
aynasını dipsiz kuyuların
ki şeytanlar çıkar
ki börtü böcek
istila...
sen kendin diye
bakmaya çalıştığında...

X.

doğru
sen toprağa bağlı bir çocuksun
bırak tüm nehirler
üzerinden akıp geçsin...

XI.

ve sonuç
ölü tozu serpilmiş topraklarda
yetişen bir kadın çiçek,
yoklukla beslenen bir ur
ve
ayak izlerinin bile saklandığı bir ev...

XII.

balçıkla sıvamalı
gidenin bıraktığı boş yatağı...

Havva

eğer cehennem sana
seni onun aracılığıyla yok edeceğini söylediyse
gözünü bile kırpmadan atla çukura
onlar kabul etmese de
haklıydı Havva...

Papatya

birden açtı papatya gözlerini
o beni kirletecek biri değildi ki
ben saçlarımı açtığımda
savrulur bahar tozlu şehirler gibi...

Duyu

kimse kötürüm bir yalnızlığı
tek eliyle sorgulayamaz
her duyunun sınırı
kendi yoksulluğuyla başlar
göz, ağız, kulak
bir de sevdiğini arşınlamaya yarayan
bir çift dudak...

Yosma

sen geldin
benim atladığım
ağrılar ve sancılar eşiği

karanlık
bir sicim gibi dolanır eline
yazgının bir türlü ardında bırakmadığı
kirli bohça
dinmez sancı
boşuna yedi nehir arama
kimse unutmaz senden kalanı...

Acıyordu

ve sonraları şükredecektim
yolumdan kendileri çekildiler diye
ama acıyordu o zaman
acıyordu
kanıyordu içim karanlığa...

Kara Delik

bir gün biri demişti
kara delikler yalnızlıktan böyledir
oysa yalnızlıktan insan
bir tek kendini yutmayı isteyebilir...

Gurbet

ağlamak kaderdir böylesi
oğul bir kederdir
anası gurbeti
oğlunun içindeyken bilir...

Ayraç

dar gelir şehir
dar birbirimiz
ve değil ikimiz
her hayatın ayrı bir miladı olacak tabii
yaşamımın kibirli ayracı duracak burada
hep duracak elbet
yaşamaktan geri kaldığım yerin sancısı...

Şiir Listesi

SUYA KONUŞMALAR

Ben I, II	8
Bağışlanmış Körlük	10
Balıktım	12
Şiir Gelir	13
Doğurdum Ben	14
Ömrüm	15
Af	16
Çiçek	17
Kör Sarmaşık	18
Sessiz Alkışları	19
İçimden	20
Şair Dediğin	21
Şiir Söyler	22
Özür Dilerim	23
Özünde Irmaklar	24
Olması Gereken Budur	25
Yazgı	26

TUNA'YA YAZITLAR

Gömül	28
Sensin	29
Gel ve Hüküm Sür	30
Seni Gördüm	32
Bize Olan	33
Geldin	34
Seninle Geçirdiğim Anlar	36
İçi Kömür	37
Soluk Dudak İzi	38

Senin Bulutun Benim Tenimdir 39
Senin Ruhun Benim Hançerimdir 40
Çağır Beni 42
Senin Yerine 43
En Derinin Serin Meyvesi 44

UÇURUMA ADIMLAR
Sökmek 46
İnsanın En Zor İşi 47
Kendi Tokluğuyla Doygun Dünya 48
An 49
Kör Bir Kuyu 50
Oysa Saklanmak İstiyorum 51
Biz Senin Ellerinle 52
Tümü 54
Kuytu 55
Kapkaranlık 56
Mayıs Düşleri 57
Her Çiçek Kirlidir 58
Ve Uyumaz 59
Bunun Adı Bahar 60
Kesersin 62
İnsan Doğudur 63
Nasıl Yorucu Bir İştir 64
Kaldırdın Yaşamaktan Elini 65
İnsan Ömrü 66
Sadece Bir Dakika 68
Mayıs 69

ŞARKISI OKUNMAYANLAR
Yazıt 72
Ten Durur 73
Düş Dedi Peşime 74

Böğürtlen 76
Karanlık Bir Tanrıdır 77
Gölgesi 78
Çek Bir Düş 80
Sesin Geldi 81
O Çiçek Dermez I, II, III 82
Bir Gün 85
Şimdi I, II, III, IV 86
Yakından Bak 90
Yok Sayamazsın 91

KÜÇÜK PARLAK TAŞLAR
Yaprak 94
Yara 95
Işık Olacaktır 96
Herkes Ölür 97
Tek Damla 98
Tanrının Küçük Ayak Parmakları 99
Kadın 100
Düşüyorum 101
Koza 102
Aşık Olan 103
İncelikler I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII 104
Havva 116
Papatya 117
Duyu 118
Yosma 119
Acıyordu 120
Kara delik 121
Gurbet 122
Ayraç 123

yaşamında
bir kere söylenmiş
bile olsa aşk
içinde bir fısıltıyla
ömrünce yankılanır

aşık olan
zemheride yaşlı bir çobandır
zordadır ama
mutlaka hayatta kalır...

ISBN 978-605-5535-05-6
9 786055 535056
7 TL www.yakinplan.com